

FUJISAWA SHUHEI

***Kiểm pháp
Tùng
phong***

của kẻ nhút nhát

Phạm Vũ Thịnh dịch

KIẾM PHÁP TỪNG PHONG CỦA KẺ NHỨT NHẤT

FUJISAWA SHUHEI

Phạm Vũ Thịnh dịch

kiếm pháp tùng phong của kẻ nhút nhát

Fujisawa Shuhei

Người dịch: Phạm Vũ Thịnh

Bìa: *Chim Việt cảnh Nam*

Nguồn: *Chim Việt cảnh Nam*

kiếm pháp tùng phong của kẻ nhút nhát

FUJISAWA SHUHEI

Người dịch: Phạm Vũ Thịnh

Tạp chí *CHIM VIỆT CÀNH NAM*
số 93 * 15-04-2024

1

Khi thấy chồng bước ra khỏi ngưỡng cửa, Mitsue chợt nghĩ: “Ôi thôi, mình lại quên nữa rồi!” Cô biết chồng mình ra kiểm tra cổng ngoài. Và cô đã quên gài chốt cổng.

Thường thì việc này là cô giúp việc Koharu làm, nhưng gia đình cô ấy ở quê có tiệc mừng nên cô đã xin nghỉ hai ngày để về quê. Sau khi chồng về vào buổi chiều tối, Mitsue cũng đã nghĩ là phải ra gài chốt cổng ngoài, nhưng rồi lại quên

khuấy đi mất vì đang bận rộn bếp núc các thứ.

Biết là mình đã quên mất, nhưng Mitsue không đứng dậy mà vẫn tiếp tục may vá. Cô hình dung được cảnh chồng mình đang chắc lưỡi trong bóng tối khi nhìn thấy cánh cổng không gài chốt, nhưng cô nghĩ dù gì đi nữa, mỗi tối trước khi đi ngủ, thế nào rồi ông ấy cũng sẽ kiểm tra cổng ngoài, đi một vòng quanh nhà, xong vào trong nhà kiểm tra kỹ lưỡng xem từng tấm phen chống mưa ở các cửa sổ đã gài chốt hay chưa.

Thỉnh thoảng cũng nên có chuyện gì xảy ra để ông ấy tự hào về việc mình làm chứ! Mitsue có chút ý châm chọc mà nghĩ như thế, tay cầm kim vẫn không ngừng thoăn thoắt. Sâu thẳm dưới đáy cảm xúc ấy ẩn chứa chút khinh nhờn đối với chồng.

Mitsue vẫn nhớ rằng 5 năm trước đây, khi Shigeno Hyozaemon đến mai mối cho cô lấy Uryu Shinbee, ông bảo rằng anh ta rất giỏi kiếm thuật và đã được truyền thụ kiếm pháp bí truyền của phái kiếm Kankyoku. Cô nhớ ông ấy đã nói rõ ràng như thế mà. Nghĩa là lời nói ấy của ông Shigeno đã có ảnh hưởng lớn đến quyết tâm chấp thuận của Mitsue. Trai trẻ mà Mitsue quen biết thì đã chỉ có người anh trai là Shunzo và anh họ là Senda Michinosuke hơn Mitsue một tuổi mà thôi. Anh trai là con một sách, hễ có thì giờ là dành trọn vào việc đắm đuối đọc sách chữ Hán, trong khi người anh họ Michinosuke thì tuổi còn trẻ mà đã ham chơi bời ở các trà đình tửu điểm, khiến không chỉ gia đình Senda mà ngay cả những người bà con cũng lo lắng.

Tất nhiên, chưa từng thấy mặt Uryu Shinbee, nhưng quen nhìn anh trai và anh họ của mình, Mitsue thực sự cảm thấy người đàn ông được ông mai khen ngợi là đã được truyền thụ kiếm pháp bí truyền ấy có vẻ gì đấy cực kỳ mới lạ, như thể là người vượt hẳn lên trên mọi người đàn ông khác.

Uryu Shinbee làm việc trong tổ Xây dựng, lãnh lương một trăm hộc. So với nhà của Mitsue lãnh 220 hộc, thì cấp bậc có hơi kém thua, nhưng đối với Mitsue, một cao thủ kiếm thuật như lời khen của ông Shigeno mà vẫn âm thầm làm việc trong tổ Xây dựng thì thật đáng kính phục. Mơ mộng của Mitsue đối với người đàn ông chưa từng gặp mặt ấy cứ thế mà càng phồng thêm.

Thế rồi vào làm dâu nhà Uryu, mộng ước của Mitsue đã có đạt được hay

không? Thật ra thì chuyện này cũng có vài khúc mắc. Nói trắng ra thì khi hôn ước đã thành lập, lần đầu tiên gặp mặt Shinbee, Mitsue đã cảm thấy bận lòng đôi chút. Có lẽ Shinbee làm việc trong tổ Xây dựng phải thường xuyên ra ngoài trời nên tay chân và ngực đều rám nắng đen thui. Thế mà chỉ có sắc mặt lại trắng bệch. Ở chỗ làm thì đội nón suốt, nên làn da nhiều chỗ trở thành lốm đốm, chỗ đen chỗ trắng như lên ban sỏi, mà khuôn mặt lại vẫn trắng bệch một màu nền. Đôi mắt ti hí nhìn Mitsue lộ vẻ nhút nhát rụt rè, thân thể gầy còm. Chẳng có vẻ gì là đàn ông xuất chúng cả.

Mitsue đã có phần thất vọng, nhưng nghĩ rằng con người mới nhìn qua không thấy có gì nổi bật này thực ra là một kiếm khách có thực lực mà người nào đã biết được thì biết thôi, nên đã vui trở lại. Tuy

giấc mộng lấy được một người chồng đẹp trai thân thể cường tráng bỗng chốc tan thành mây khói, nhưng Mitsue không có ý nuối tiếc gì về cuộc hôn nhân này.

Vả lại, làm dâu nhà Uryu cũng chẳng có chuyện hệ lụy phiền hà gì. Khi Mitsue mới đến thì ngoài Shinbee, còn có một mẹ già bệnh liệt giường và một cô em gái đã đính hôn, có vẻ như chờ Mitsue vào thì ra đi lấy chồng ngay. Người mẹ già bệnh hoạn được Mitsue chăm sóc ấy rồi cũng đã qua đời cách đây một năm, sau đó nhà chỉ còn có hai vợ chồng.

Kết hôn đã được năm năm, vẫn chưa có con là điều bất-toại-nguyện của cả vợ lẫn chồng, rồi lãnh địa bị thiếu hụt tài chính phải chịu khất nợ khoản lương bổng đã hai năm nay, nên gần đây Mitsue thỉnh thoảng phải làm một số công việc phụ, tuy vậy nhà chỉ có hai người nên

cũng không cảm thấy túng thiếu gì lắm. Sinh hoạt vẫn bình thường mỗi ngày, đối với Mitsue thì như thế cũng đủ rồi.

Có điều năm năm trôi qua, lòng Mitsue đã có tí gì đó thay đổi. Những năm gần đây, cô để ý thấy trong lòng mình có chút tâm tình khinh thị chồng. Đó là cảm giác mà cô không hề có khi mới vào làm dâu nhà Uryu. Tất nhiên là có lý do cho việc thay đổi ấy.

Nghi hoặc về việc chồng mình có thật là kiêu hãnh không, Mitsue nghĩ là đã bắt đầu vào đêm có động đất. Trận động đất xảy ra vào một đêm mùa thu ba năm trước. Mitsue bị chấn động dữ dội đánh thức, liền bật dậy, vợ vội áo khoác, xỏ tay vào. Vừa lúc thấy có bóng đen lao ra khỏi phòng. Biết là chồng mình, Mitsue vừa quần vội thắt lưng vừa bước ra ngoài phòng. Căn nhà vẫn còn rung chuyển dữ

dội, rường cột gỗ kêu kèn kẹt khùng kh-iếp. Vang vọng tiếng náo động của mọi thứ rơi đổ trong bóng tối, và tiếng thét của cô tớ Koharu từ gian phòng nhỏ cạnh nhà bếp. Mitsue sờ tay vào tường, lần mò tìm vào phòng mẹ chồng đang ngủ.

– Không sao đâu mẹ ạ, sẽ dứt ngay ấy mà.

Mitsue nằm úp trên chăn bông ôm người bệnh, luôn miệng trấn an. Người mẹ già lặng thinh, nhưng toàn thân run rẩy dữ dội đến không thể thốt lên lời gì được.

Đến khi động đất ngừng, thắp đèn lồng lên, chăm sóc mẹ chồng, lau mồ hôi, cho người bệnh uống nước, Mitsu mới chợt nghĩ không biết chồng mình đi đâu rồi. Xác nhận là người bệnh đã bình

tĩnh trở lại, cô bước ra ngoài thì thấy một bóng trắng đứng trong bóng tối, đó là người chồng chỉ mặc bộ đồ ngủ. Khi đến gần thì thấy đôi chân của chồng không kịp mang giày dép gì cả.

– Không biết còn có dư chấn gì nữa không?

Mitsue bước đến gần, Shinbee vẫn ngược mắt lên bầu trời tối mịt mà thì thầm. Mitsue nghe mà sửng sờ, không biết phải đối đáp thế nào. Chỉ nghĩ: làm thân võ sĩ mà hoảng loạn đến thế sao! Lúc ấy, trong đầu chợt nhú lên một ý nghĩ, đó là nghi hoặc rằng chồng mình có thật là một kiếm hào hay không. Mà nhìn bộ dạng của ông ấy đêm nay, chỉ có thể nói rằng nghi ngờ của Mitsue là đương nhiên.

Nghi hoặc ấy lại càng sâu sắc thêm

khoảng nửa năm sau đó. Hôm ấy, Mitsue từ nhà mẹ đẻ trở về, bước đi trên phố Dai-kan, nơi tập trung các dinh thự của giới võ sĩ cao cấp, ít người qua lại không như xóm buôn bán, nên tuyết lâu tan, ngày có nắng thì đường lầy lội lộn cộm tuyết. Hôm ấy cũng thế, Mitsue phải khổ nhọc tránh bùn lầy và các khối tuyết đọng mà bước đi. Ánh nắng chiếu trên vai ấm áp đến cứ tưởng như chẳng phải là mới đầu mùa xuân thôi.

Có hai ba người đi cùng hướng, cũng có người từ phía trước đi ngang qua. Mọi người như cùng bảo nhau chú ý vào bàn chân mà nhảy qua vũng nước, tránh bùn lầy, hay đạp vào đám tuyết còn sót lại bên đường mà chậm rãi bước tới. Gặp nhau thì dừng lại để nhường đường.

Ô kìa – Mitsue dừng chân nhường cho một người đi qua, chột nhìn chăm

chú về phía trước vì nhận ra dáng chồng mình tuy còn cách khá xa, cũng đang cẩn thận nhìn xuống bàn chân mà bước tới, tựa hồ chưa thấy Mitsue.

Mitsue mỉm cười, lòng có chút xao động vì hiếm khi gặp chồng ngoài đường.

Đúng lúc ấy, phía sau lưng đột nhiên có tiếng người thét lên cùng tiếng vó ngựa vang rền. Kinh ngạc quay đầu lại thì hình dáng một con ngựa đen hùng hực phi nước đại tới đã chiếm trọn tầm mắt của Mitsue. Mặt ngựa đã lao đến cận kề, mắt trợn trắng, mép sùi bọt, hầu như chồm lên đầu cô. Mitsue chạy trốn vào sát hàng rào. Chân cô trượt trên tuyết, quai guốc đứt, mắt cá chân trái thốn đau, nhưng chẳng làm gì được lúc ấy.

Mitsue hốt hoảng kiễng chân đứng tựa vào vách rào bằng gỗ đen. Con ngựa

không người cưỡi chạy vút qua như giông gió. Thân ngựa lướt qua gần như cọ sát vào mình cô trong thoáng chốc bị trùm phủ trong mùi dã thú. Mitsue cảm thấy như máu trong người đông cứng lại, nhưng may mắn là không bị thương tích gì.

Mitsue tựa vào vách rào, ngóng về hướng ngựa chạy, nghe tiếng người vừa la hét vừa chạy tán loạn. Phía sau lưng cũng có tiếng người kêu gọi nhau, tiếng chân chạy rầm rập, hẳn là đã có người bị thương rồi, nhưng Mitsue không có thời gian để quay đầu lại.

Chống mình nắm giữ lại được con ngựa ấy thì tốt quá – Mitsue nghĩ vậy, bàn tay nắm chặt rần rật mồ hôi.

Người xung quanh lao chạy tán loạn, bóng dáng người chống lấp loáng qua

khe hở giữa đám thân người. Thấy ông ấy uốn ngực bước đi có vẻ bình tĩnh. Thoáng chốc, khoảng cách với con ngựa đã rút ngắn lại.

Trong lúc tâm trí đang mơ hồ lẫn lộn ảo ảnh người chồng chặn giữ lại con ngựa đang lồng lộn ấy, cùng với ảo ảnh chồng mình gục ngã bị vó ngựa giẫm đạp, khiến hơi thở Mitsue rối loạn gấp gáp, thì bóng dáng người chồng đột nhiên biến mất trên đường.

Mitsue hụt hẫng, nhưng rồi thấy ngay phía trước đó có ngã rẽ mà cô cũng định đi đến, nên hiểu ra rằng chồng mình đã rẽ sang ngã đó rồi.

Con ngựa chạy thoát khỏi nơi đó, tức thì phi nước đại xuống dốc, dáng ngựa càng ngày càng nhỏ dần. Rồi lại có tiếng kêu thét ở đằng xa. Cuối dốc là xóm buôn

bán, người ta đi lại tấp nập, con ngựa chạy như điên cuồng vào đấy thì hẳn là hỗn loạn biết chừng nào, chẳng phải chỉ làm hai ba người bị thương mà thôi đâu.

Mitsue cầm đôi guốc đứt quai, chân chỉ còn mang đôi tất vải quay lại con đường lầy lội, lòng bưng bưng giận dữ. Cơn đau ở mắt cá chân lại càng khiến cô tức giận hơn lên.

Thế này thì lộ mặt thật rồi!

Bảo là người thành thạo kiếm thuật, là truyền nhân của phái kiếm Kankyoku... gì đấy, tất cả hóa ra chỉ là miệng lưỡi mai mối của ông Shigeno mà thôi. Đã nói như thế thì hẳn không đến nỗi là người hoàn toàn chẳng quơ nổi cây kiếm, nhưng chắc chắn chỉ là hạng võ sĩ tầm thường có thêm được chút kiến thức kiếm thuật gì đó thôi. Chẳng đáng mặt

võ sĩ chút nào cả, Mitsue nghĩ thế, chứ cứ nhìn vào lối lẩn trốn hèn nhát hôm nay, chẳng đã rõ ràng rồi đấy sao?

Thứ nhất, cứ nghĩ xem, phái kiếm Kankyoku gì gì đấy, có mấy ai nghe tên đâu. Võ đường nổi tiếng nhất trên phố có tên là Sekikawa, chắc chắn là thuộc phái kiếm Itto (Nhất Dao) kia mà.

“Thấy là có bậc võ sĩ đấy nhé, thế nhưng đã nhanh chân chạy trốn trước rồi!”

“Thì phải thế chứ, cho dù võ sĩ đi nữa, thứ gì đáng sợ thì cũng biết sợ, phải chạy thôi chứ có cách nào khác đâu.”

Nghe người ta dừng chân vừa tán chuyện vừa nhìn xuống phố cuối dốc như thế, Mitsue đi ngang qua họ mà đỏ bừng mặt.

Chung quy, vẫn chỉ là người đứng hệt như ngoại hình đó thôi - Mitsue nghĩ như vậy. Chung quy, chồng tôi chỉ là người kiếm được 100 hộc, ngày ngày cùng đám người trong tổ Xây dựng dang nắng phơi gió, cần cù lao động đó thôi. Mà kết hợp những lời nói và việc làm hằng ngày với sự kiện ngựa lồng bất ngờ ngày hôm nay, thì thậm chí có thể bị coi là hèn nhất. Một người đàn ông nhút nhát, lùi xùi, đầy những đốm đen trắng trên da, đấy chính là Uryu Shinbee, chẳng quý báu chút nào cả. Kiếm hào gì đấy, chỉ là lời tán tụng bịa đặt mà thôi.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng hôm đó Mitsue không nhắc gì tới chuyện con ngựa. Tuy nhiên từ đó cô không khỏi có phần khinh khi chồng. Và rồi thực sự cho đến nay đã nhiều năm trôi qua, chẳng có

chuyện gì xảy ra có thể chuyển đổi tâm tình ấy của Mitsue.

– Cửa không cài chốt.

Shinbee trở vào nhà, đi một vòng kiểm soát cửa nẻo như thường lệ, rồi bước vào phòng khách mà nói như vậy.

– Thế à, em lại quên mất rồi, xin lỗi nhé.

Mitsue dừng tay cầm kim, ngược nhìn chồng nói lời xin lỗi. Ra vẻ chợt nhớ ra sau khi nghe chồng nói, vậy mà có vẻ cũng qua chuyện được. Shinbee mặt mày sùng sĩa với tay lấy cốc trà đã nguội.

2

Quan Gia lão phiên trấn Unasaka là Tsuge Masunosuke gặp mặt Miyajima Hikoshiro là hỏi ngay:

– Cha anh hình như đã có một đệ tử tên là Uryu, phải thế không?

– Thưa vâng.

Hikoshiro đáp. Cha của Hikoshiro là Miyajima Hachiroemon là một đội trưởng, đã mất cách đây 6 năm, từ đó Hikoshiro kế nghiệp trong tổ Kế toán. Là người có tài, giỏi tính toán, hiện đang làm chức vụ nhỏ nhưng được các trọng thần trong phiên trấn kỳ vọng sẽ là quan Trưởng tổ Kế toán trong tương lai.

– Thưa, Uryu có chuyện gì thế ạ?

– À, bản thân hẳn thì không có chuyện gì cả, chỉ là trên Edo [trung tâm cai trị của Phủ Chúa Tokugawa, bây giờ là Tokyo] ấy gần đây có những động thái không thể xem thường được.

– Hà...

– Chuyện này chỉ có bốn năm người biết thôi, cấm không được nói với ai cả nhé. Hôm qua, Higuchi, người nếm thức ăn cho con của Lãnh Chúa đã bị ngã bệnh đấy.

Hikoshiro trợn tròn mắt. Higuchi Kozo là người hầu cận của cậu chủ trẻ là Thế tử Izumi-no-Kami, giữ trách nhiệm nếm thức ăn để phòng độc được.

– May là chưa mất mạng. Gọi y sĩ Okui đến bí mật xét nghiệm thì đã tìm ra chất độc rồi.

– Thưa, có thể nghĩ là có chỉ thị từ Edo chẳng?

Hikoshiro thận trọng hỏi.

“Edo” đây là chỉ vào Yoshitomi Hyogo, chú của Lãnh Chúa Ukyo Dayu. Là em trai út của Lãnh Chúa trước là Ngài Takeni, đã vào làm con nuôi nhà Yoshitomi, một bộ tướng của Mạc phủ trên Edo, Hyogo vốn tâm đầu ý hợp với Lãnh Chúa Ukyo Dayu, do đó mà bao lâu nay vẫn chỗ mồm vào việc cai trị lãnh địa.

Tất nhiên, các quan chức ở phiên trấn này không hài lòng về sự can thiệp của Hyogo, nhưng dù trong lòng ghét cay ghét đắng ông ta đi nữa, chẳng ai dám

ra mặt bài xích Hyogo. Chỉ khi biết chắc chắn chỉ thị nào từ Lãnh Chúa mà thật ra là ý đồ của Hyogo, thì họ kiếm cách trì hoãn hoặc âm thầm bỏ phế.

Thế nhưng khoảng ba năm trước đây, đã có một tin mật chấn động từ Sanya Sakuzaemon, quan Gia lão trú nhậm trên Edo truyền về quan Gia lão đương nhiệm Tsuge. Mật thư báo rằng Yoshitomi Hyogo đang xúi giục Lãnh Chúa Ukyo Dayu phế bỏ Thế tử Izumi-no-kami, để con trai thứ của chính ông ta là Chujiro thay thế làm Lãnh Chúa kế vị. Ukyo Dayu vốn sủng ái người em họ Chujiro này lắm, do đó không thể xem nhẹ gian kế ấy của Hyogo chỉ như là một cơn điên rồ đơn thuần được. Nếu khinh suất thì sẽ đưa đến một tai họa lớn. Cuối thư, Sanya viết: “Ngài Hyogo đã thành lập một phe đảng của mình ngay trong

phiên trấn nhà, đầu đảng là quan Trung lão Yanagida Mikinojo đấy.”

Trong lúc đám quan lại cai quản phiên trấn chưa ai để ý đến, nọc độc của Hyogo đã ăn sâu vào lãnh địa này mất rồi.

Từ đó, phiên trấn chia thành hai phe, phe phò trợ Thế tử và phe đảng Hyogo triển khai một cuộc chiến âm thầm sát phạt nhau, hậu quả là một số người đã bị cách chức và một số khác tự sát. Sanya bị Lãnh Chúa Ukyo Dayu nổi giận buộc tội phản bội, đuổi khỏi Edo trở về lãnh địa, lại còn bị triệt bỏ lương bổng và đuổi về quê quán nữa.

Miyajima Hikoshiro hỏi:

– Liệu “có chỉ thị từ Edo chẳng” chỉ vì âm mưu đầu độc Thế tử của Yoshitomi

Hyogo thật quá ư trắng trợn. Thế nhưng Tsuge rõ ràng đã gạt đầu đồng ý.

– Đúng thế.

– ...

– Chúa công bị bệnh liệt giường đã gần một năm rồi. Thành thật mà nói, bệnh trạng đã tệ lắm. Ngài Hyogo hẳn suy tính như thế, muốn làm cho rõ ràng chuyện thay đổi Thế tử ngay trong lúc Lãnh Chúa còn sống. Vì thế mà hấp tấp tính đầu độc Thế tử. Có vẻ đúng như thế đấy.

Hai người đưa mắt nhìn nhau. Tsuge béo tốt, khuôn mặt và đôi vai tròn trịa. Mặc dù là quan Gia lão [Karo, cấp quan cao nhất, giúp Lãnh Chúa cai trị phiên trấn] cao nhất, nhưng được tiếng là đối xử ôn tồn hòa nhã với mọi người, lúc

này ánh sáng của đèn lồng chiếu lên mặt Tsuge không còn đâu vẻ hòa nhã thường ngày, mà trông u ám lo âu.

– Vì thế mà ngài hỏi về Uryu Shin-bee...

– Ủ, đúng vậy.

Tsuge rướn mình, hỏi có muốn uống rượu không, và định vỗ tay ra hiệu mang rượu đến. Hai người đang ngồi trong một căn riêng biệt của nhà hàng Kumano, cách xa tòa nhà chính. Đã có lời truyền tụng rằng Tsuge là một tửu hào, đã từng cưỡi trần nhảy múa cho Lãnh Chúa trước là Ngài Takeni xem.

– Thưa, không uống rượu thì hơn. Việc tiện nhân đến đây, lúc này có lẽ ngài Yanagida đã được báo cáo rồi, vạn nhất có chuyện gì xảy ra thì khốn. Tất nhiên,

tiện nhân sẽ xin đưa ngài về.

Cuộc tranh chấp trong phiên trấn đã đạt đến mức độ thế này rồi.

– Thế à, không nên uống đấy nhỉ?

Tsuge nói có vẻ tiếc nuối, vươn tay cầm lấy chén trà, uống một hơi cạn chén trà đã nguội lạnh.

– Chuyện Uryu ấy...

– Vâng...

– Ta nghe nói cũng đã học kiếm thuật phái Kankyoku giống như anh đấy nhỉ.

– Vâng, một tay kiếm tài giỏi lắm.

Hikoshiro trả lời.

Miyajima Hachiroemon, cha của Hikoshiro đã là một kiếm sĩ gia truyền của phái kiếm Kankyoku, ngoài vai trò

là đội trưởng, ông còn dạy một số ít đệ tử. Không có võ đường, khi nào thích thì gọi từng người đến nhà mà dạy kiếm ở vườn nhà, cứ thế mà đào tạo được vài đệ tử trước khi qua đời.

Thầy dạy kiếm phái Kankyoku thì chỉ có một đời Hachiroemon đó thôi, Hikoshiro tuy làm việc kế toán nhưng cũng đã được cha mình đào tạo thành một tay kiếm nổi tiếng của phái Kankyoku.

– Ta nghe nói phái Kankyoku có mấy kiếm pháp bí truyền, trong số đó, tên Uryu ấy đã được truyền thụ kiếm pháp Tùng phong, có đúng thế không?

– Thưa, ngài biết rõ quá, đúng là như thế.

– Được truyền thụ bí kiếm như thế thì Uryu hẳn phải giỏi lắm nhỉ?

– Thừa, đúng thế.

– Thực ra, vì có chuyện như ta vừa nói, mà thật khó biết được ngài Hyogo sẽ dùng thủ đoạn gì, thế nên phía chúng ta đây phải chuẩn bị nhiều biện pháp hòng đối phó. Trước hết là cần phải có người theo sát bảo vệ Thế tử.

– Vâng.

– Thế nhưng, nói vậy chứ đâu có thể tụ tập nhiều người bao quanh Thế tử được, mà làm thế cũng không nên. Gần đây, thường ngày vẫn có mấy tên nóng máu cứ ai động đến là muốn rút kiếm ra chém ngay, thật là chuyện đau đầu vì khó xử. Cần phải cực lực tránh những kích động không cần thiết.

– Ngài dạy thật chí lý.

– Vì vậy, ta đã bàn bạc với một số người khác, và quyết định tìm một người ít ai để ý đến mà lại có kỹ năng kiếm thuật xuất chúng để cho đi theo bảo vệ Thế tử. Trong buổi đó có Doi bảo rằng có một người tên là Uryu gì đấy thuộc phái kiếm Kankyoku, nghe đâu là đã tinh thông kiếm pháp bí truyền gọi là Tùng phong.

Doi ấy chính là tổ trưởng Doi Kanzaburo.

– Thế nào, nhắm Uryu có thể đảm nhận nhiệm vụ này không?

– Ừm...

– Sao? Không được à?

Nghe Tsuge hỏi dồn, Hikoshiro ngẩng mặt lên, lộ vẻ do dự:

– Thưa, tiện nhân nghĩ là anh ta

hoàn toàn có đủ năng lực để làm việc đó. Nhưng thật khó mà thuyết phục anh ta được.

– Thuyết phục gì? Đừng nói sàm!

Tsuge đập mạnh lòng bàn tay nung núc thịt xuống đầu gối mà nói:

– Chẳng thuyết phục gì sất! Chuyện nguy cấp quyết định sự sống còn của cả phiên trấn đấy, không cho phép ai từ chối cả!

– Hà...

– Chả lẽ hẳn lại là một tên lập dị không hiểu chuyện đời? Mà khoan đã, hay chả lẽ tên Uryu gì đấy đã bị Yanagida mua chuộc rồi sao chứ?

– Thưa, không phải thế.

– Nếu thế thì có chuyện gì kia chứ?

Đột nhiên do dự như vậy thì anh muốn nói gì, ta hoàn toàn không hiểu được!

– Dù sao, xin ngài thuyết phục anh ta một lần xem sao?

– Chẳng thuyết phục gì sất, ta sẽ ra lệnh cho hắn!

Tsuge nói thế rồi đột nhiên hỏi:

– Mà Tùng phong là kiếm pháp như thế nào?

– Thưa, đó là một loại kiếm pháp phòng thủ.

– Kiếm pháp phòng thủ à, hà hà.

Tsuge gật gù, mắt híp lại:

– Ta hiểu rồi, thế thì chẳng phải là thích hợp với việc bảo vệ Thế tử lắm sao?

– Thưa, đúng là như thế.

– Không biết tí gì thêm về nội dung của kiếm pháp ấy sao?

– Thưa, khó mà biết gì hơn được. Uryu Shinbee chính là người duy nhất được truyền thụ kiếm pháp Tùng phong, ngay cả tiện nhân cũng chỉ nghe thấy phụ thân nhắc đến qua loa mà thôi. Có điều...

– Gì kia?

– Có thể suy đoán ra đôi chút, hiềm vì là một bí mật của môn phái, không thể nói ra.

– Thế kia à?

Tsuge nói, mặt lộ vẻ bức bối.

Sau khi cả hai kết thúc cuộc trò chuyện bí mật và chuẩn bị rời đi, Hikoshiro nói thêm:

– Gần đây tiện nhân có chuyện không hiểu được, muốn xin ngài chỉ dạy cho.

– Chuyện gì kia?

– Từ tin đồn ngài Chujiro được sủng ái, rồi chuyện ngài Sanya bị xử phải trở về quê quán ấy, nhiều người bảo rằng thế thì chẳng phải là chính Lãnh Chúa muốn thay đổi Thế tử đó sao? Nói thế chứ phế bỏ Thế tử là con ruột của mình thì thật là chuyện khó có thể lý giải được...

– Muốn biết ý tứ thật sự của Lãnh Chúa đấy à?

Tsuge dừng chân, hỏi.

– Vâng.

– Điều đó thì chính ta đây cũng muốn biết. Nhưng mà, xung quanh Lãnh Chúa

toàn là những kẻ nhuốm hơi hướm của ngài Hyogo đang phủ kín nhiều lớp, nên không làm sao mà biết gì được cả.

Lãnh Chúa Ukyo Dayu bị bệnh liệt giường trong dinh riêng trên Edo, thậm chí thực trạng bệnh tình ra sao cũng không được biết rõ. Quan Gia lão trú nhậm trên Edo thì đã đổi sang ngài Ura-be Toemon, Tổ trưởng thuộc phe đảng của ngài Hyogo rồi.

– Tuy nhiên, Tsuge nói, vừa bước vào hành lang tối đen, Hyogo đang thực hiện âm mưu phản trắc toan chiếm đoạt cơ đồ của Lãnh Chúa đấy. Dù ý định của Chúa công là gì đi nữa, cũng không thể nào chấp nhận con trai của kẻ phản trắc làm chủ quân được. Phía chúng ta chỉ biết phải bảo vệ Thế tử đến cùng mà thôi.

✱

Ba ngày sau, Tsuge lại gọi Miyajima Hikoshiro đến nhà hàng Kumano một lần nữa.

– Hẳn ta là loại người gì vậy?

Khi Hikoshiro vừa bước vào phòng, Tsuge đã nóng lòng nói ngay,

– Uryu đã từ chối chuyện ấy đấy!

– Thế ạ?

– Hẳn nói đơn giản là: xin tha cho. Chỉ nghe chuyện thôi là mặt hẳn đã tái mét, hai hàm răng lập cập không sao khít lại được. Chẳng biết kiếm pháp Tùng phong là thứ gì, nhưng một người nghe đâu đã được truyền thụ bí kiếm mà lại lộ vẻ tẻ hại đến thế kia. Ta thấy hẳn chỉ là một kẻ hèn nhát hiểm có.

– ...

– Thứ nhất là tướng người quá thảm hại, thân thể ốm yếu, khuôn mặt khí sắc ỉu xiu. Hẳn có ăn uống đầy đủ không, chứ cánh tay hẳn không dày bằng một nửa của ta nữa kia. Như thế mà bảo là cao thủ của phái kiếm Kankyoku gì đấy thì ta không sao tin được... Anh cười cái gì đấy?

Tsuge nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt Hikoshiro, liền hỏi:

– Thì ra là như thế, Uryu Shinbee run lên đấy ạ?

– Run rẩy đến nỗi nhất thời không thốt ra được tiếng nào. Kiểu ấy thì đến lúc hữu sự chả làm gì nên chuyện cả.

– Thưa không, không đúng thế đâu.

– Không đúng gì nữa! Giả dụ có giỏi kiếm phái Kankyoku thật đi nữa, kiểu đó thì không thể bảo vệ Thế tử gì được.

– Thưa không, không phải thế đâu. Trong phiên trấn thì có nhiều người thật đấy, nhưng đảm nhận công tác bảo vệ thì không có ai có thể qua mặt Uryu được. Bí kiếm Tùng phong có thể bảo vệ Thế tử hoàn hảo. Sắc mặt tái mét ấy chỉ là bầm sinh của Uryu đó thôi.

– Bầm sinh à?

– Thưa vâng. Xin ngài cứ bắt buộc anh ta làm vệ sĩ là được.

– Khó tin quá! Không sao thật đấy chứ?

– Không sao cả đâu.

– Đáng lo quá! Nếu có gì xảy ra cho Thế tử thì sao?

– Xin đừng quá lo lắng. Nghe xong lời của ngài, tiện nhân hiểu ra được tại sao phụ thân lại chọn Uryu Shinbee để truyền dạy bí kiếm Tùng phong hòng lưu lại cho hậu thế. Tiện nhân nghĩ quả là phụ thân có nhãn lực cao tuyệt, trong mắt không có chút điểm mờ nào.

Hikoshiro ưỡn ngực nói.

3

 a khỏi cổng chùa Hoko (Phụng Quang), Mitsue hơi cúi đầu, thông thả bước xuống dốc.

Con dốc thoai thoải dài đến chân đồi, hai bên có hoa anh đào nở rộ. Hoa vừa qua độ mãn khai, gió thổi nhẹ

khiến cánh hoa rơi vãi. Cánh hoa rơi trên vai trên tóc, Mitsue nhón đầu ngón tay cẩn thận nhặt lên vứt bỏ, mà không cảm thấy phiền hà gì. Nắng xế mùa xuân rọi những tia sáng cuối ngày lên những cánh hoa anh đào. Tản bộ dọc bờ sông, Mitsu vui hưởng phong cảnh êm ả đẹp đẽ.

Hôm nay, Mitsu chợt nhớ ra là ngày giỗ của bà ngoại đã mất từ nhiều năm trước, nên nảy ra ý đi thăm mộ bà, nào ngờ lại đúng vào lúc hoa anh đào nở đẹp đến thế này, lòng cảm thấy hân hoan như nhặt được món hời. Và tiếc rẻ phải vội trở về nhà.

Mitsue nhớ ra rằng khu vực này từ lâu đã là nơi danh thắng về hoa anh đào. Con dốc từ chùa Hoko mà Mitsu đang đi này, hai bên có hoa anh đào rất đẹp, mà cuối dốc lại có hồ Benten xung quanh có

hoa anh đào nở là nơi được mọi người quanh thành đều biết, cứ đến mùa hoa lại có đông đúc những quán trà được dựng lên để thu hút người xem hoa đến ngồi uống trà.

Đã đến chùa từ ngả khác, nhưng Mitsu định trở về qua hồ để ngắm hoa anh đào. Chùa Hoko có nghĩa trang của gia đình Mitsue, nhưng từ khi vào làm dâu nhà Uryu, cô chỉ đến đây một hai lần. Có cảm giác đã không nhìn thấy hoa anh đào trong nhiều năm rồi.

Xuống đến cuối dốc thì bắt đầu thấy mặt nước hồ màu xanh đen. Hồ Benten được che phủ một nửa bởi những cành anh đào nhô ra từ khu vực xung quanh, dưới những tán cây chen chúc đầy người ngắm hoa thong thả tản bộ. Thấy có rất nhiều người ngồi nghỉ ngơi trong quán trà, một số hàng quán đã sớm thấp đèn

lồng treo dưới mái hiên. Mặt trời khuất sau khu rừng phía sau chùa Hoko, đám anh đào trông càng nổi rõ ràng màu hoa trắng.

Vậy mà mọi người dường như chẳng vội trở về nhà, chỉ thong thả bước dưới những cành anh đào.

Có những cụ già đang đứng dưới gốc cây, cầm bút ghi chép vào cuốn sổ nhỏ vừa nghiền ngẫm ý thơ. Có những cô cậu thị dân trẻ tuổi ngồi trên tảng đá bên hồ, khuôn mặt gần như áp sát vào nhau mà chuyện trò. Có những cặp vợ chồng trung niên và những phụ nữ trẻ ẵm em bé thong thả bước; bốn năm đứa trẻ con đuổi theo nhau chạy luồn qua họ, theo sau là con chó lông trắng. Hoa rụng lả tả không ngừng.

Không khí ấm áp và tiếng người lao xao bao phủ khắp nơi, có thứ gì đấy làm lòng người nao nao đồng thời cũng làm lòng người say đắm. Có vẻ như mọi người vẫn còn xem hoa anh đào sau khi trời tối. Trong đám người đông đúc ấy, Mitsue bước đi mà lòng thấy ấm cúng. Lâu lắm rồi mới thấy lại đám đông nhiều người đến thế.

Đột nhiên, có người gõ vào vai mình từ phía sau, Mitsue kinh ngạc quay đầu lại thì thấy người anh họ là Michinosuke đứng ngay sau lưng, nhìn Mitsue với nụ cười im lặng thường ngày. Khi thấy Mitsue quay đầu lại thì nói nhỏ:

– Đi xem hoa đấy à?

– Không, chẳng phải thế. Mitsue có chút ngần ngại – Đến chùa xong, đang đi về nhà.

– Hừm...

Michiosuke nói, không quan tâm
mấy đến vẻ mặt Mitsue,

– Ngồi đó uống tách trà nhé.

– Nhưng mà...

– Ngại về muộn chồng lo chứ gì?

Nhìn vẻ mặt mỉm cười điệu cợt của Michiosuke, Mitsue lắc đầu như phản xạ. Nhưng nghĩ thâm chẳng phải mình nói chuyện với người đàn ông nào không quen biết, mà chỉ là người anh họ quen thuộc đó thôi, cùng uống một chén trà cũng đâu có sao.

Quán trà đầy người. Cuối cùng hai người tìm được chỗ trống trong góc mà ngồi xuống. Có người hầu gái đến ngay, Michinosuke gọi hai tách trà. Chỗ chật

hẹp, chỗ đùi gần như dính sát vào người Michiosuke khiến Mitsue cảm thấy khó chịu. Lúc ấy, Mitsue mới để ý là thân người Michinosuke phảng phất mùi rượu.

– Lại uống rượu đấy nhỉ?

– ...

– Vẫn cứ chăm chỉ chuyện chơi bởi đấy ă?

– Đừng nói mĩa chứ. Michinosuke nói, Chỉ thỉnh thoảng mới uống thôi, đâu có điên rồ như ngày xưa nữa.

Có vẻ muốn nói ngày xưa tức là trước khi Mitsue vào làm dâu nhà Uryu. Thời đó, Michinosuke sống bê tha, thường xuyên ở lì trong các trà đình tửu điểm suốt ba, bốn ngày. Họ hàng đã phải họp lại bàn luận xem nên làm thế nào với

anh ta; cha của Mitsue là vai chú của Michinosuke, cũng đã nhiều lần tham gia bàn bạc. Mitsue nhớ rằng sau đó, Michinosuke quá say đã chạy đến nhà vào đêm khuya để trách mắng cha mình.

Nghe người anh là Shunzo kể rằng sở dĩ Michinosuke hành xử sai trái như vậy là vì người phụ nữ từng thể nguyên với nhau đã phản bội anh ta mà đột nhiên kết hôn với một thuộc hạ của Lãnh Chúa. Thời đó, Mitsue đã xem Michinosuke, kẻ suốt ngày uống rượu đến say mềm hay đùa bỡn với gái làng chơi, là đáng ghét đáng khinh như một tên lưu manh, nên khi nghe anh mình kể như thế, cũng chỉ cảm thấy chuyện có vẻ ngốc nghếch, thể thôi.

Thế nhưng, lâu lắm mới gặp lại nhau, Mitsue cảm thấy tình cảm ghét bỏ dành cho Michinosuke trong quá khứ ấy

không còn nữa. Dù sao thì anh ấy cũng ăn mặc tề chỉnh, tuy trông vẫn còn chút gì đấy hoang đàng, nhưng chẳng có gì ghê tởm hay đáng sợ.

Cảm thấy như thế có thể là do Mitsue đã kết hôn hơn năm năm nay và đã có ít nhiều hiểu biết về đàn ông rồi. Và lại, so với thời trước đã chán ghét những người như Michinosuke rồi ngưỡng mộ mà kết hôn với một người được tiếng là thông thạo kiếm thuật, thế nào đi nữa cũng phải có cảm giác bị phản bội giờ đây tác dụng vào tâm tình thay đổi ấy của Mitsue. Nói cho cùng thì Michinosuke hay ông chồng Shinbee hay cả anh trai Shunzo nữa, cũng chỉ là khí chất đàn ông đó thôi.

– Vào chùa có việc gì thế? Michiosuke đột ngột hỏi.

– Đúng ngày giỗ của bà ngoại nên đến thăm mộ đấy mà.

– Hừm.

Michinosuke dường như không có hứng thú gì từ chuyện Mitsue nói, chỉ nhấp một ngụm trà rồi đứng dậy,

– Nếu em về nhà thì anh đưa đi một quãng.

Mitsue hấp tấp đứng lên.

Qua khỏi hồ Benten, xung quanh đột nhiên mờ tối và thưa người hơn. Quãng này là xóm nhà võ sĩ. Tiếp đến là xóm nhà buôn, có đèn lồng và nến thắp ở hiên trước các cửa hàng. Michinosuke rảo bước dẫn đường.

Thoáng chốc đã qua khỏi xóm quán xá, đường phố mờ tối trở lại. Mặt trời

đã lặn hẳn, những mái nhà xung quanh
sừng sững nhô bóng đen thẫm lên nền
trời mờ xanh.

Michinosuke rảo bước vào một nơi
có vẻ là một con hẻm hẹp. Mitsue hoàn
toàn mất phương hướng nên lo lắng, như
thể bị đưa đến một cảnh giới chưa từng
thấy trước đây.

– Anh Michinosuke! Mitsue rốt cục
dừng lại nói, Đây là đâu vậy?

– Xóm Unohana đấy mà.

Michiosuke lùi bước lại đáp, mỉm nụ
cười nhẹ thường ngày,

– Phía sau hẻm này có một quán trà,
uống với anh một chén nhé.

– Không được. Mitsue có chút sợ hãi
nói, Em phải về nhà đây.

– Đừng làm như người dưng thế chứ, lâu lắm mới gặp nhau mà.

– Không được đâu.

Michinosuke đột nhiên rút kiếm quật xuống. Dưới chân anh vang tiếng thét đau đớn của một con chó. Tiếng thét dần xa ra, có vẻ con chó chạy trốn. Có lẽ con chó đi ngang qua, bị anh ấy vung kiếm chém.

– Chém nó rồi à? Mitsue kinh hãi.

– Không, có chém đâu, chỉ là dùng cán kiếm đánh vào lưng nó thôi.

– Anh định làm gì nó chứ?

– Có làm gì đâu.

Michinosuke buông thông lưỡi kiếm mà nói:

– Uống một chén thôi, không ngồi lâu đâu.

Mitsue gật đầu, Michinosuke tra kiếm vào vỏ rồi đi trước. Tấm lưng đen trông nguy hiểm, nhưng Mitsue chẳng thấy sợ Michinosuke đến vậy. Mà lại có chút hiếu kỳ muốn biết sau khi làm mình hoảng hồn như thế, anh ấy nghĩ thế nào mà lại đưa mình đến quán trà.

Ngày còn nhỏ, Mitsue cũng thường chơi đùa với Michinosuke, anh ấy mạnh lắm, hề muốn thứ gì thì dùng sức mạnh tay chân mà đoạt lấy từ Mitsue hay cả Shunzo nữa.

“Hay là anh ấy muốn mình sao chứ?” Mitsue nghĩ thế, tâm trạng ấy hàm chứa sự khoan dung của người phụ nữ đã có chồng. Người như Michinosuke có thể không để ý gì mấy đến lễ lỗi phép tắc ở

đời. Mitsue từ phía sau nói với tôi:

– Ngay từ đầu đã có ý định như thế chứ gì?

– ...

– Ép buộc người ta đấy.

– Có ép buộc gì đâu. Michiosuke nói với vẻ mặt sa sầm.

Nơi phòng trong góc quán trà, hai người ngồi đối diện nhau qua mâm đồ ăn và thức nhắm. Michinosuke đột nhiên cúi gằm đầu xuống nói:

– Anh xin lỗi về chuyện vừa rồi.

– ...

– Đã rút kiểm ra làm em sợ hãi.

– Chú gì nữa!

– Thôi, uống một tí đi.

Michinosuke rót đầy chén của Mitsue rồi tự mình rót rượu uống.

– Chứ em có bao giờ được uống rượu đâu nào.

– Uống đi, không ngon thì bỏ lại là được rồi.

Michiosuke nói. Vừa nói vừa uống hết chén này đến chén khác.

Một lát sau, Michinosuke lại nói:

– Mitsue lúc này đẹp lắm đấy.

Khuôn mặt trắng xanh không có dấu hiệu say rượu tí gì cả.

– Thế ạ?

– Tự mình không để ý sao?

– ...

– Lúc này gặp nhau ở hồ Benten, anh nghĩ sẽ rất tiếc nếu phải chia tay ngay tức khắc.

– Tiếc gì thế anh?

– Mà thôi, gì cũng được, dùng thức nhắm đi em. Uống cạn chén rượu xem nào?

Mitsue nhấp thử một ngụm rượu. Chỉ có vị đắng lan tràn đầy miệng, nhưng nuốt xuống rồi lại cảm thấy lâng lâng. Michinosuke dùng uống, cầm chén nhìn Mitsue đắm đắm. Mitsue nắm tay đắm nhẹ vào ngực như vuốt cho trôi rượu rồi đặt chén xuống, Michinosuke lập tức nghiêng bình rượu tới.

– Em uống được lắm đấy chứ. Đây, anh rót thêm một chút nữa này.

Nhận rượu rót thêm, Mitsue thầm nghĩ, anh ấy định quyến rũ mình sao chứ? Theo bản năng mà sinh lòng cảnh giác, nhưng bên cạnh đó, lại nghĩ: được quyến rũ thì cũng chẳng thấy khó chịu gì, anh ta không hề có tâm tình xấu. Ý đồ của Michinosuke là gì chưa biết, nhưng rõ ràng là anh ấy khen mình đẹp mà.

– Đã lâu không nghe ai khen như thế nữa...

Trước khi kết hôn thì đã lắm lần được người ta khen thế rồi, nhưng từ khi vào làm dâu nhà Uryu, những lời khen đó đã bị quên lãng mất. Nghĩ vậy, Mitsue uống thêm một chén nữa. Rượu vẫn đắng, nhưng chỉ ý thức là mình đang uống rượu cũng đủ khiến Mitsue cảm thấy hưng phấn và táo bạo hẳn lên.

Tuy cũng chột lo không biết chồng sẽ nghĩ gì khi mình trở về sau cuộc rượu, nhưng lạ thay, Mitsue vẫn chẳng mấy bận tâm. Chỉ cần giải thích khéo léo cho hợp lý là được thôi. Chứ chồng mình cũng đã khéo lựa lời mà nói cho người ta tin là kiếm khách tài ba kia mà, xem ra xứng đôi với nhau lắm đấy. Hơn nữa, anh ta bản tính nhút nhát sợ sệt nên mình có uống rượu mà về nhà đi nữa, cũng đâu dám đuổi mình ra khỏi nhà.

Chuyện vẫn một hồi thì Mitsue để ý thấy mình cười nói huyền thuyên. Tâm tình vẫn cứ hào hứng như trước. Thế này là say rượu đấy nhỉ.

– Thế người ấy đã ra sao rồi anh, đấy, người ấy đấy mà... Mitsue nói.

– Em nhắc đến Kino đấy à?

– Vâng, người mà anh thương tưởng đấy.

Mitsue nói, miệng lưỡi dẻo thêm.

– Cô ấy đã làm mẹ, có hai đứa con rồi.

– Thế thì, tội nghiệp cho anh. Có nhớ thương cũng vô ích thôi...

– Nhớ thương gì nữa, vợ của người ta rồi mà.

– Em biết chứ, anh bị thân bại danh liệt là vì cô ấy chứ gì.

– Thân bại danh liệt kia à?

Michiosuke cười nhẹ, tay xoa cằm. Bao nhiêu rượu đã uống vào vẫn không lộ ra chút gì trên mặt, lúc này càng thêm tái xanh. Khuôn mặt vốn đoan chính ấy chỉ có thêm chút gì đó đáng nể.

– Tất cả đều là quá khứ rồi.

Michinosuke uống cạn chén, gạt mâm thức ăn sang bên rồi nhào người sang bên cạnh Mitsue.

– Anh đã thất bại rồi đấy.

Michinosuke lăm bắm, vừa nắm lấy tay Mitsue,

– Đâu ngờ ngay bên cạnh đã có một người phụ nữ xinh đẹp đến thế này, xinh đẹp và đầy nữ tính.

– ...

– Anh đã thực sự mù quáng mà mê mẩn một người như Kino. Chứ đáng lẽ phải kết hôn với Mitsue mới đúng

Mitsue định khen: khéo nói quá nhỉ, nhưng lại không thốt ra được lời nào. Cùng lúc với lời nói ngọt ngào của người

đàn ông len lỏi vào tim, bàn tay của anh ấy đã từ bàn tay Mitsue trườn lên vai cô như sắp ghì chặt lấy, thế mà cô đã mất sức phản kháng rồi.

Mình sa ngã mất!

Dù nghĩ vậy nhưng không hiểu sao lại cảm thấy rất sướng thích. Mùi thân thể của một người đàn ông khác với chồng mình tràn vào hốc mũi, Mitsue cảm thấy cơ thể mình từ từ nghiêng ngả.

– A...

Khi cảm nhận được đôi môi nóng bỏng của người đàn ông trên môi mình, Mitsue chợt bừng tỉnh nhớ lại bóng dáng của một người đàn ông khác. Đó là một người đàn ông có đôi mắt mảnh mai đậm nét u buồn, bàn tay bàn chân đen đui rám nắng, trên da đầy những đốm

đen trắng, lủi thủi đi lại giữa nơi làm việc và nhà ở, một người đàn ông nhút nhát chỉ biết cặm cúi sống một đời nghiêm chỉnh. Hình ảnh tội nghiệp như thế của chồng mình không hiểu sao Mitsue lại thấy nhớ thương quá đỗi, đến như cảm thấy ngực mình co thắt lại.

– ...

Đẩy gạt bàn tay người đàn ông đang từ đường viền cổ áo sắp chui lọt vào ngực mình, Mitsue sửa người ngồi thẳng lại.

– Sao thế em?

Mitsue phớt lờ lời phàn nàn của Michinosuke, rời khỏi anh ta, sửa lại cổ áo mà nói:

– Cảm ơn bữa ăn ngon, em về đây.

– Gì thế, em giận chuyện gì kia?

Michinosuke sửng sốt. Phong mạo thường ngày đoan chính ấy lúc này lộ vẻ hoảng sợ trông thật xấu xí. Mitsue đứng dậy đi ra khỏi phòng, cảm thấy cơn say đột nhiên biến mất.

– Này, cho anh gặp lại một lần nữa chứ?

Michinosuke nói với từ phía sau lưng, nhưng Mitsue không thèm trả lời.

Về đến nhà, Mitsue cố gắng không gây ra tiếng động khi đóng cửa lại, lẳng lặng vào nhà. Như thể người đã phạm tội, cô co rúm người lại.

Vào trong phòng khách thì thấy người chồng khoanh tay ngồi bên ngọn đèn lồng.

– Thừa anh, em xin lỗi đã về muộn quá.

Mitsue áp hai bàn tay lên tấm chiếu tatami và quỳ xuống để xin lỗi, nhưng Shinbei chỉ liếc nhìn cô mà không nói gì. Mitsue lại càng thu nhỏ người lại.

– Em đi viếng mộ bà ngoại.

Cô lặp lại lời đã nói với cô tớ Koharu khi ra khỏi nhà,

– Rồi từ chùa em ghé nhà bố mẹ, nên đã về muộn đến thế này.

– ...

– Thế anh đã ăn tối chưa?

– Ăn rồi.

– Em xin lỗi anh.

Mitsue lại xin lỗi, còn hàm ý tạ tội về chuyện khác nữa, nhưng Shinbee vẫn ngồi khoanh tay, không nói gì. Không

làm sao hơn, Mitsue định đứng dậy đi thay áo. Shinbee đột ngột nói:

– Có chút chuyện đây.

– Dạ...

Mitsue nghe tim đập thình thịch. Cô lo lắng rằng có thể giây phút phi-luân với Michinosuke đã bại lộ ra rồi chẳng. Nhưng những gì Shinbee nói đến lại hoàn toàn là chuyện gì đó khác hẳn.

– Quan Gia lão Tsuge ra lệnh cho anh phải bảo vệ Thế tử đấy.

Shinbee giải thích ngắn gọn về tình hình. Chuyện phiên trấn chia làm hai phe đối lập về việc người kế vị Lãnh chúa; nguy hiểm bao trùm xung quanh Thế tử đến mức phải cần có người bảo vệ đêm ngày. Chuyện ghê gớm chưa nghe

nói đến bao giờ khiến Mitsue trợn tròn đôi mắt.

– Nghĩa là phải ngăn cản thích khách đấy.

– Anh được tin tưởng mà giao nhiệm vụ này đấy ạ?

– Đúng đấy. Nhưng anh bắt đắ dĩ phải nhận thôi.

Mitsue dăm dăm nhìn chồng. Shin-bee vẫn cúi gằm mặt xuống. Nghe chồng giải thích, Mitsue trở lại được trạng thái bình thường, thế thì chuyện mình về trễ một chút cũng không đáng bận tâm. Nghĩ đến đó, cảm giác khinh nhờn thường ngày đối với chồng từ từ trở lại.

– Anh sợ hãi đấy ạ?

Mitsue nói, có phần trêu chọc. Shin-bee ngẩng mặt lên.

Nhìn vẻ mặt chồng, Mitsue hoảng hốt. Vẻ sợ hãi lộ liễu trên mặt, Shinbee buồn rầu nhìn vợ. Người chồng thực sự sợ hãi, và không buồn che giấu trước ánh mắt của vợ.

– Anh, anh ơi...

Bất giác, Mitsue lê đầu gối đến gần, ôm lấy vai chồng như vỗ về che chở. Tình yêu dành cho chồng tràn ngập trong lòng. Nỗi tức hận dâng lên từ đáy lòng về những điều vô lý khiến chồng phải sợ hãi đến mức này, Mitsu nói một cách quả quyết:

– Nếu anh sợ hãi thì cứ thẳng thắn từ chối. Chứ đâu cứ phải nhận nhiệm vụ nguy hiểm đến thế được.

– Không, không được đâu.

Bị Mitsue ôm chặt vai, Shinbee bơ thờ nói:

– Đã chấp nhận rồi mà.

4

Nửa tháng sau, Uryu Shinbee đã sử dụng Kiếm pháp bí truyền Tùng phong (cành tùng trước gió).

Hôm ấy, Shinbee theo chân Thế tử Izumi-no-kami vào thư viện trong thành. Cậu chủ trẻ ham học hỏi, mỗi ngày vào thư viện lấy sách đến hai ba lần. Mỗi ngày vào khoảng giữa trưa, Thế tử ra ngoài làm việc, gặp gỡ mọi người, hoặc đọc sách, rồi chiều tối khoảng 6 giờ thì trở vào nhà trong.

Thế tử đi đâu thì Shinbee theo sát phía sau. Khi Thế tử làm việc hoặc gặp thuộc hạ, luôn luôn có Shinbee đứng gác ở góc phòng; khi Thế tử vào nhà vệ sinh thì anh đứng gác trước cửa. Shinbee chỉ được phóng thích khỏi nhiệm vụ này khi có tiếng trống báo hiệu 6 giờ tối, và sau khi xác nhận Thế tử đã rời khỏi phòng làm việc mà bước vào nhà trong. Công việc này làm hao tổn tinh thần. Cơ thể vốn đã gầy còm của Shinbee lại càng gầy còm thêm.

– Thừa ngài!

Hôm ấy, Thế tử vừa bước ra khỏi thư viện thì Shinbee đột ngột đưa tay ngăn lại. Thư viện nằm sau sân trong, và có một hành lang hẹp nối với bản doanh trong thành. Có ba người ở cửa vào hành lang đang đứng nhìn về phía này.

- Có chuyện gì vậy?
- Xin ngài chờ cho một lúc.

Mặt Shinbee đã tái mét khi nói vậy. Thấy hai người đứng dừng lại, ba bóng người ở lối vào hành lang chậm rãi bước đến. Một trong số đó chính là quan Trung lão [Churo, cấp quan cao thứ nhì, ngay sau cấp Gia lão] Yanagida.

- Yanagida đấy. Thế tử lắm bầm.
- Xin ngài chú ý, nhất quyết đừng dời đi một bước nào từ chỗ này.

Vừa nói Shinbee vừa lấy dây đai trong túi ra buộc ống tay áo lại. Thấy tay Shinbee run run không buộc lại được ống tay áo, Thế tử lo lắng.

- Không sao chứ, Uryu?

Thế tử hỏi. Đã nghe quan Gia lão Tsuge báo cáo về tình hình chung, vì vậy đã hiểu những gì có thể xảy ra.

– Xin để tiện nhân lo liệu chuyện này.

Shinbee buộc xong ống tay áo, nói như thế, nhưng mặt co rúm lại, môi trắng bệch khô rang. Anh liếm môi bước tới. Thấy vậy, ba người kia cùng nhau cởi áo khoác vất đi. Ngoại trừ Yanagida, hai người kia đã buộc sẵn ống tay áo giấu dưới áo khoác ngoài.

Cuộc chiến diễn ra khoảng giữa hành lang hẹp. Shinbei ngay từ đầu đã bị đặt vào thế thủ. Yanagida đi phía sau, hai thuộc hạ nhào tới vùng kiếm chém Shinbee. Đáng mặt là những sát thủ được Yanagida lựa chọn, cả hai đều thi triển đường kiếm nhanh và khéo. Một người

ở độ tuổi trung niên hơi mập, người kia trẻ và cao.

Một người chém xong lùi lại, người kia chém tiếp ngay không hở một giây. Liên tiếp bị tấn công không ngừng nghỉ, Shinbee trông có phần yếu thế. Anh lắc lư từ bên này sang bên kia như một cây sậy trước gió. Có lúc chân bị trượt đi. Thấy thế, Thế tử bất giác cũng rút đoản đao đang đeo ở thắt lưng ra.

Tuy nhiên, sau đó Thế tử đã phát hiện ra một điều kỳ lạ. Shinbee bị tấn công dồn dập bởi hai tên sát thủ đến phải loạng choạng, thế nhưng nhìn kỹ lại thì biết, tuy anh ta lắc lư nghiêng ngả bên này bên kia, nhưng hoàn toàn không lùi một bước nào từ nơi cuộc chiến đấu bắt đầu. Anh ta né tránh, đẩy xuôi đường kiếm, đánh bật kiếm địch,... tất cả đều từ thế thủ.

Và trong lúc ấy, dần dần hông của Shinbei như thể không di động nữa mà trụ lại chắc chắn, và lưng của anh bắt đầu giữ một thế tấn vững vàng. Toàn thân Shinbee trở thành một bức tường mềm mại mà cả hai sát thủ không thể tiến qua được bước nào.

Tưởng chừng như lối phòng ngự ấy cứ thế kéo dài mãi, đột nhiên Shinbee né tránh đường kiếm tấn công dữ dội của hai người đàn ông vừa xong, liền lướt nhanh vào giữa đội hình liên hoàn của họ. Lần đầu tiên nghe anh hét lên một tiếng ngắn, quay ngược người lại từ phía dưới hai lưỡi kiếm vừa chém xuống, thân kiếm của anh nháng lên hai ánh chớp sáng liên tiếp. Rồi Shinbee không nhìn lại phía sau, lướt tới đối mặt với Yanagida. Sau lưng anh, hai tên sát thủ lần lượt ngã xuống sàn.

Shinbee xáp vào Yanagida đang hoảng hốt, tràn người chém dọc từ vai xuống hạ gục Yanagida chỉ bằng một đường kiếm nhanh nhẹn gọn gàng.

– Ngài thấy rõ rồi chứ!

Ở lối vào hành lang, Miyajima Hikoshiro nói với quan Gia lão Tsuge.

Khoảng nửa giờ trước, Tsuge đang ở nhà trong khu vực phòng thủ ngoài cùng của thành, đã nhận được một thư mật về việc Lãnh Chúa Ukyo Dayu vừa chết vì bệnh. Ông không khỏi nghi rằng tin ấy chắc hẳn cũng đã được gửi đến quan Trung lão Yanagida rồi. Nếu thế thì có nguy cơ là phe Hyogo, người đã mất sự hậu thuẫn của Lãnh Chúa, có lẽ sẽ phải hành động gấp rút hòng giải quyết tức khắc cuộc đấu tranh trong phiên trấn. Vì vậy, Tsuge vội vã đến bản doanh trong

thành, kéo thêm Hikoshiro đi khắp nơi để tìm Thế tử. Hai người vừa kịp đến cửa vào hành lang nối sang thư viện đúng lúc bọn Yanagida ba người bắt đầu tấn công Shinbee. Tsuge vội vàng rút kiếm, nhưng Hikoshiro đã ngăn lại rồi cùng quan sát toàn bộ trận đấu.

– Đây là kiếm pháp Tùng phong. Giống như cành tùng bị gió lay động rung lên, đón nhận kiếm khí của đối phương mà phát huy sức mạnh của mình. Đường kiếm của Uryu quả thật đã khéo phát huy kiếm pháp bí truyền ấy.

Hikoshiro nói với tâm trạng phấn khích. Lần đầu tiên anh được chứng kiến cuộc thi triển kiếm pháp mà người cha quá cố của mình đã để lại cho hậu thế.

Hai người đứng nhìn dáng lưng của Shinbee bước trở lại phía Thế tử. Có ai

ngờ tấm thân gầy gò ấy lại là của người vừa sử dụng một kiếm thuật phi thường.

*

Mitsue đang tưới cây hoa cỏ trong sân chợt nghe một giọng đàn ông mà ngẩng đầu lên. Cánh cổng khép hờ lộ ra khuôn mặt của Senda Michinosuke, rồi thân hình cao lớn ấy chậm rãi đến gần.

– Lần đầu tiên đến đây, mà trông nhà này khang trang quá chứ.

Michinosuke nói, khuôn mặt xanh xao có vẻ thiếu ngủ, đôi mắt đỏ ngầu. Mitsue ngoảnh mặt đi, tiếp tục tưới nước cho đám hoa cúc.

– Đến đây làm gì chứ?

– Đến làm gì à? Lời chào nghe lạnh nhạt quá nhỉ.

Không cần quay lại, Mitsue cũng biết Michinosuke đang cười cợt.

- Chả lẽ chỉ một lần đó thôi sao.
- Chuyện gì kia?
- Tối nay thì sao, liệu có đến được không nào?

Bắn thiêu! Mitsue rửa thâm trong bụng. Không thể tin nổi rằng đêm đó suýt nữa cô lại có thể xiêu lòng vì loại đàn ông như thế này. Anh ta chỉ là một tên ăn chơi đàn đấm đã mục nát từ gốc rễ, đúng như đang bộc lộ rõ ràng trong ánh nắng ban ngày của tháng Tư đây.

Mitsue quay mặt lại nhìn và sẵn giọng nói:

- Không!
- Không được à?

– Không. Tôi rất hối hận vì những gì đã xảy ra lần trước. Xin đừng đến đây như thế này nữa.

– Để xem rồi sẽ như thế nào.

Michiosuke hậm hực nói:

– Hôm nay em có vẻ bức bối gì đấy rồi, nên anh về vậy, có thể khi nào thích thì lại đến rủ em nhé.

– Đừng đến nữa thì tốt cho chính mình hơn đó.

Mitsue nói với vẻ đe dọa:

– Nếu tái phạm, tôi sẽ mách với chồng tôi. Anh có thể không biết chứ Shinbee là tay kiếm giỏi của phái Kankyoku đấy, chẳng tốn sức gì mấy cũng dạy được cho cỡ người như anh một bài học để đời.

Giọng ngạo nghễ của Mitsue có vẻ đã làm Michiosuke tổn thương. Anh ta trừng mắt nhìn Mitsue một hồi rồi bực tức quay lưng bước ra ngoài và đóng sầm cổng lại.

Thế tử lên kế vị Lãnh Chúa, tăng lương thêm năm mươi hộc [Koku, đơn vị đo lương, khi dùng để tính bổng lộc của võ sĩ thì khoảng 150 kí gạo, khi dùng để tính dung tích thuyền bè thì khoảng 180 lít.] cho Shinbee. Shinbee không nói bất cứ điều gì về những công lao đạt được ở trong thành, nên Mitsue đã chỉ nghe được chuyện đó khi Miyajima Hikoshiro đến thông báo về việc tăng lương.

Tuy nhiên, đã đe dọa như thế đối với Michinosuke, nhưng chẳng phải Mitsue yêu chồng mình vì là kiếm hào hay vì được thăng thưởng. Cô yêu người chồng nhút nhát, ngày ngày đang nắng cháy da,

cần cù làm việc trong thành, thế là cô đủ
mãn nguyện rồi.

Tưới nước xong, Mitsue nghiêng
người trên khóm hoa tìm bắt sâu bọ trên
lá. Chuyện trong quá khứ với Michino-
suke đã tiêu tán khỏi tâm trí cô rồi.

Phạm Vũ Thịnh dịch

Sydney 05/08/2022

Ghi chú của người dịch:

Truyện ngắn này của Fujisawa
Shuhei, đăng lần đầu trên tạp chí văn học
O-ru Yomimono tháng 12 năm 1976,
được dịch từ nguyên tác là truyện thứ 2
trong tập truyện “Kakushiken Koeisho”
(Kiếm ẩn trong bóng người lẻ loi), bản
bỏ túi, do nhà Bunshun Bunko tái bản
lần thứ 9 tháng 10 năm 2006.

